

محیط بان

هفت سال تلاش برای نجات مهاجران خسته

ناجی پرندگان فریدونکنار

احمد بحری

■ بازار فریدونکنسار یکی از معروف‌ترین بازارهای فروش پرندگان در استان‌های شمالی است که دل هر بیننده‌ای را به درد می‌آورد. اینجا محل فروش پرندگانی است که یا سر از بدن‌شان جدا شده یا هدف اصابت گلوله‌های ساجمه‌ای شکارچیان قرار گرفته‌اند تا لقمه‌ای باشند برای سفره‌های ساکنان شهرهای شمالی ایران. اینجا همه چیز به رنگ خون است و چشمان بی‌حال و حس لاشه‌هایی که تا دیروز دنبایی را راصد می کردند اما امروز تنها خیره به یک نقطه مانده‌اند. در آن سوی بازار پرندگانی که به صورت دسته‌های صید شده و پای آنها را با طناب بسته‌اند مثل کوه روی رم ریخته شدند. فروشندگان و خریداران غافل‌اند این موجودات زبان‌بسته که گاه بال‌ها و پاهایشان هم شکسته چه دردی می‌کشند، و چطور باید رنج گرسنگی و چند روز غذا نخوردن را تحمل کنند. خریداران پرندگان را جدا می‌کنند تا خود اقدام به کشتار آنها کنند. در این میان فردی هم هست که هر هفته به بازار می‌آید و آهی از سر افسوس می‌کشد و ده‌ها پرند ه پا و بال بسته را می‌خرد و در خودرو شخصی‌اش بر می‌کند تا آزادی را بار دیگر به آنها بازگرداند. میعادگاه جدید این پرندگان به جای سفره‌های ایرانی، بهشت زیبایی‌مازندران است؛ جایی به نام تالاب بین‌المللی میانکاله در شرق استان مازندران که هنوز از امنیت نسبی برخوردار است.

آقای احمدی یکی از دوستداران حیات وحش در ایران است که اکنون حدود هفت سال است برای نجات جان پرندگان وحشی هر هفته به بازار پرندەفروشی فریدونکنار می‌آید و پرندەهای دربند و اسیر را خریده و آزاد می‌کند.

دامگاه فریدونکنار که در نزدیکی شهر فریدونکنار در استان مازندران واقع شده یکی از مهم‌ترین قتلگاه‌های پرندگان مهاجری است که این منطقه را برای زمستان‌گذرانی خود انتخاب می‌کنند، غافل از اینکه بدن نحیف آنها که روزهای متمادی رنج سفر چندده‌هزار کیلومتری را متحمل شده، قرار است لقمه‌ای شود برای سفره‌های بی‌برکت برخی ایرانیان. به این‌ترتیب دامگاه‌های فریدونکنار هرساله شاهد رزمینگیر شدن و کشتار شمار زیادی از پرندگان مهاجری است

که توسط عده‌ای صیاد محلی به دام افتاده و از بین می‌روند. در بسیاری از موارد نیز صیادان محلی پرندگان را به صورت زنده صید می‌کنند تا مصرف کنندگان، خود اقدام به کشتار پرندگان کنند. اما هنوز هستند قلب‌های مهربانی که برای نجات جان حیوانات می‌تپند.

علی احمدی یکی از این افراد است. او می‌گوید: وقتی چشمان این پرندگان را به بند را می‌بینم یک لحظه خودم را جای آنها گذاشته و با خود می‌گویم چرا باید آزادی به این زیبایی از موجودات زنده سلب شود. زندانی بودن همان قدر که برای ما انسان‌ها سخت و طاقت‌فرساست برای حیوانات هم سخت است ولی ما انسان‌ها گاهی آنقدر خودخواه هستیم که به راحتی دست به کشتار و اسارت حیوانات می‌زنیم و گاه حتی پا را از این حد فراتر می‌گذاریم و اقدام به شکنجه حیوانات می‌کنیم.

او که زاده یکی از روستاهای محمودآباد بوده و

هم‌اکنون ساکن بابلسر است از درآمد نسبتاً خوبی برخوردار است و به همین دلیل اسارت پرندگان مهاجر را تاب نمی‌آورد و هر هفته برای نجات آنها به همراه خانواده‌اش به بازار پرندەفروشی فریدونکنار می‌رود و با خرید تصادی پرند ه دربند آنها را در

تالاب‌های استان راهسازی می‌کند. احمدی برای رهایی‌از وضع فعلی و قتل عام میلیون‌ی پرندگان مهاجر در فریدونکنار پیشنهاد داده تا سازمان محیط‌زیست

زمین‌های این منطقه را از صاحبان‌شان خریداری کند و پرندگان را مانند تالاب بین‌المللی میانکاله تحت حفاظت قرار دهد.

احمدی معتقد است کسانی که هم‌اکنون به صید و فروش پرندگان وحشی اقدام می‌کنند، ندانسته و از روی ندانشتن درآمد به این کار روی آورده‌اند و مرتکب گناه بزرگی می‌شوند و بالاخره آه پرندگان آنها را خواهد گرفت. احمدی علت اصلی این مشکل را فقر نسبی در منطقه دانسته که باعث شده تعدادی از اهالی به ناچار به این شغل ناپسند روی آورند و متأسفانه ظاهر فریبنده مازندران باعث شده همه تصور کنند وضع مردم عالی است، غافل از اینکه مازندران از مشکل بیکاری و فقر رنج می‌برد. او نبود فرهنگ حفاظت از حیات وحش را عامل دیگری برای ظلم به حیوانات برشمرده و می‌گوید از بچگی به ما گفته‌اند حیوان برای سر بریدن و خوردن است و حیوان درد و حس ندارد ولی نمی‌دانند که حیوانات چقدر احساس و لطیف هستند. دامگاه‌های فریدونکنار در واقع شالیزارهایی هستند که پس از برداشت محصول برنج توسط صاحبان آنها به آب بسته شده و در فصل مهاجرت پرندگان (شش‌ماهه دوم سال) دانه‌پاشی می‌شود و وقتی پرندگان مهاجر از جمله غاز وحشی، اردک وحشی و تعدادی از گونه‌های در خطر انقراض همچون عروس غاز، غاز پیشانی سفید کوچک و اردک بلوطی برای خوردن غذا در آنها فرود می‌آیند، توسط تور زنده‌گیری و سر بریده می‌شوند.

محیط زیست

رتبه‌بندی ۶۱ کشور جهان در مبارزه با تغییرات آب‌وهوایی

ایران از آخر دوم شد

مژگان جمشیدی

در «شاخص عملکرد مبارزه با تغییرات اقلیمی» ۵۵ پله متفاوت بوده و این کشور در جایگاه پنجم در جهان قرار گرفته است.

اما همانند سال گذشته امسال هم هیچ کشوری نتوانست حایز رتبه اول تا سوم باشد چرا که هیچ کشوری اقدامات کافی را مواجهه با تغییرات اقلیمی در کشور است. در بین ۶۱ کشور عمده تولیدکننده گازهای گلخانه‌ای جهان که در این مطالعه مورد بررسی قرار گرفته‌اند، ایران رتبه ۶۰ را به خود اختصاص داده و تنها عربستان سعودی است که از ایران یک پله عقب‌تر بوده و در جایگاه ۶۱ قرار گرفته است. از سوی دیگر بر اساس این گزارش که در دوربان آفریقای جنوبی و هم‌زمان با هفدهمین دور از مذاکرات بین‌المللی برای تغییرات اقلیمی انتشار یافته،

ایران از رتبه دهم تولید دی‌اکسیدکربن جهان در سال گذشته به رتبه هفتم تولید دی‌اکسیدکربن در جهان تنزل یافته. بااین حال سیاست‌ها و راهکارهای دولت برای مبارزه با تغییرات اقلیمی هر سال نسبت به سال گذشته ضعیف‌تر و ناکارآمدتر شده به نحوی که در سال ۲۰۱۱ هم نسبت به سال ۲۰۱۰، با ۱۷ به سقوط از رتبه ۲۵ به رتبه ۵۲ سقوط آزاد کرده است! گذشته آنکه ایران در سال ۲۰۰۹ در رتبه ۳۹، در سال ۲۰۰۸ رتبه ۳۴، در سال ۲۰۰۷ رتبه ۴۹ و در سال ۲۰۰۶ در رتبه ۴۷ قرار داشته است.

گزارش سال ۲۰۱۲ این شاخص که در آفریقای جنوبی و در جریان کنفرانس هفدهم اراهی‌شد نشان می‌دهد که ایران با یک سقوط قابل توجه در رده ۶۰ جهان و در میان بدترین گروه عملکردی یعنی «بسیار ضعیف» قرار گرفته است. فلش کنار نام ایران که با شدیدترین زاویه ممکن به سمت پایین اشاره می‌کند، گویای تغییر شرایط کشور نسبت به گزارش پیشین است. ایران در حالی رتبه هفتم در تولید دی‌اکسیدکربن و ششم در کارایی سیاست‌هایش در مبارزه با تغییرات اقلیمی را به خود اختصاص داده که چین با رتبه نخست تولید دی‌اکسیدکربن، در گزارش «شاخص عملکرد مبارزه با تغییرات اقلیمی» سه پله هم بالاتر از ایران و در جایگاه ۵۷ ایستاده است. این در حالی است که ایران تنها ۱/۸۴ درصد از گاز دی‌اکسیدکربن جهان اما چن ۲۳/۷۱ درصد از این آلودگی را تولید می‌کند. در همین حال انگلستان با تولید ۱/۶۱ درصد از گاز دی‌اکسیدکربن جهان، تنها سه پله از ایران پایین‌تر است در حالی‌که فاصله انگلستان و ایران

سطح خود قرار گرفته و سیاست‌های کنونی در این دو بخش نیاز به بازنگری کلی دارد. شاخص «حمل و نقل زمینی» شاید تنها شاخص رو به رشد در ایران باشد که نسبت به سال گذشته جایگاه بهتری را به خود اختصاص داده است. این شاخص با قرار گرفتن در رتبه سی‌وهفتم، جایگاه حمل و نقل زمینی ایران را در این نمایه، هشت پله بهبود بخشیده است. همچنین گسترش استفاده از سوخت CNG در کنار هدفمندسازی پالانه حامل‌های سوخت، دو عامل مهم در بهبود جایگاه شاخص حمل و نقل شهری ایران در این نمایه بوده است. با این وجود باز هم، جایگاه ایران در شاخص «واحدهای مسکونی» در این نمایه در ضعیف‌ترین حالت خود قرار داشته و رتبه این شاخص ۵۴ اعلام شده است. مطالعه شاخص‌های ۱۳گانه «گزارش عملکرد

مبارزه با تغییرات اقلیمی» نشان می‌دهد که کارایی سیاست‌های کنونی ایران در عرصه مواجهه با تغییرات اقلیمی، کشور را در گروه «بسیار ضعیف» قرار داده است. از سوی دیگر حجم بالای تولید دی‌اکسیدکربن در ایران به هیچ‌وجه در ارتباط منطقی با حجم توسعه صنعتی کشور و صادرات ایران نیست بلکه بیابگر فرسودگی و بهره‌وری پایین صنایع ایران است که به تولید افسارگسیخته دی‌اکسیدکربن منجر شده است. به عبارت دیگر هیچ توجیه صنعتی‌ای، غیر از بهره‌وری پایین و فرسودگی سیستم وجود ندارد که قادر به توجیه تولید دی‌اکسیدکربن توسط ایران در رقمی بالاتر از کشوری کاملاً صنعتی چون کره جنوبی یا کشوری پهناور و صنعتی چون کانادا باشد.

این در حالی است که بر اساس مطالعات صورت‌گرفته افزایش بهره‌وری انرژی یکی از اقتصادی‌ترین گزینه‌های کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای ایران با پتانسیلی در حدود ۳۱ درصد تا سال ۱۴۰۰ است. با استفاده بهینه از حامل‌های انرژی و افزایش سهم گاز طبیعی در سبد تقاضا می‌توان نرخ رشد انتشار سالانه دی‌اکسیدکربن را از ۴/۲ در صد به ۲/۴ درصد در سال ۱۴۰۰ کاهش داد.

با این حال رییس سازمان حفاظت محیط زیست ایران با ایراد سخنرانی در هفدهمین اجلاس متعهدین کنوانسیون تغییرات اقلیم در آفریقای جنوبی گفت: جمهوری اسلامی ایران برنامه‌های جامعی را برای کاهش آثار تغییرات آب و هوایی و سازگاری در دست اقدام دارد. او مدعی شد این اقدام تاثیر قابل

ملاحظه‌ای بر مصرف انرژی در تمامی بخش‌ها داشته است، به علاوه در سال ۲۰۰۸ ایران آیین‌نامه اجرایی کنوانسیون پروتکل کیوتو را تدوین کرد که اجرای آن در سال ۲۰۰۹ آغاز شد. محمدجواد محمدی‌زاده همچنین افزود: «شد ۲۷/۵ درصدی نیروگاه‌های برق آبی و ۹۰/۲ درصدی انرژی باد، اجرای نیروگاه‌های کوچک‌مقیاس خورشیدی، سیستم‌های فتوولتاییک و سایر انرژی‌های تجدیدپذیر و برچسب‌گذاری انرژی از اقدامات مهمی است که در این مدت به انجام رسیده است.» این در حالی است که سهم نیروگاه‌های بادی و خورشیدی کشور در تولید برق هنوز هم کمتر از یک درصد از برق تولیدی کشور است که عملاً به حساب نمی‌آید.

اگرچه بخش عمده‌ای از تولید گاز گلخانه‌ای ایران ناشی از مصرف سوخت‌های فسیلی است اما براساس آمار منتشره همچنان ۹ درصد از سهم انتشار را تخریب جنگل‌ها و مراتع کشور به خود اختصاص داده‌اند. بر همین اساس فائو در گزارش وضعیت جنگل‌های جهان در سال ۲۰۱۱ سطح جنگل‌های ایران را بسیار کمتر از آنچه مسئولان ایرانی ادعا می‌کنند، اعلام کرد. براساس اعلام فائو تنها ۱۱ میلیون هکتار از ایران را جنگل در بر گرفته حال آنکه سازمان جنگل‌ها و مراتع ایران مدعی است این رقم بیش از ۱۴ میلیون هکتار است و نه تنها تخریبی نداشته‌ایم بلکه افزایش سطح جنگل هم داشته‌ایم. در همین حال محمدی‌زاده نیز افزایش حفاظت از جنگل‌ها و مراتع طبیعی، افزایش پوشش گیاهی، افزایش ترسیب کربن در مراتع به میزان متوسط سالانه دو درصد، کاهش انتشار گاز در مراتع جنگل‌ها برای رسیدن به تعادل اکولوژیکی، افزایش ضریب حفاظت جنگل‌ها از سطح فعلی ۴۰ تا ۹۰ درصد طی یک دوره ۱۰ساله و افزایش سطح پوشش جنگلی سرانه از میزان فعلی یک هزار و ۷۰۰ مترمربع به دو هزار و ۵۰۰ مترمربع را مهم‌ترین اقدامات در بخش کشاورزی و منابع طبیعی ایران در جهت مبارزه با تغییر اقلیم برشمرده که جای بحث فراوان دارد.

براساس آمار سال ۲۰۰۰ میلادی، در ایران سالانه حدود ۵۰۰ میلیون تن گاز گلخانه‌ای منتشر می‌شد که این رقم در حال حاضر به حدود ۷۰۰ میلیون تن در سال افزایش یافته و موجب شده ایران در جمع هفت کشور نخست تولیدکننده کربن قرار گیرد و رتبه هفتم را از آن خود کند.

در سال ۱۹۲۲ آخرین نمونه ببر در سرزمینی که اکنون کره‌جنوبی نام دارد در تله گرفتار شد. در طول جنگ کره (۱۹۵۰ تا ۱۹۵۳) چندین سرباز آمریکایی در مرز ۳۸ درجه و در کوهستان جنوبی کره‌ای دریده و بلعیده شدند. اکنون شاید بتوان تنها ۱۰ ببری را که گهگاه در منطقه مرزی خاور دور روسیه، منچوری چین و کره‌شمالی رفت‌وآمد می‌کنند در فهرست گربه‌سانان شبه‌جزیره کره قرار داد. از اواخر قرن بیستم و سرداشتن ارغول اقتصادی کره‌جنوبی، آرام‌آرام دلسان معرفی گونه‌های نابودشده داغ شد. برای قرن‌ها تپه‌های خالی از درخت کره، یادآور شکوه ازمنست‌رفته جنگل‌های بلوط و کاج کره‌ای بود. ولی از سال ۱۹۷۰ برنامه‌های سترگ و کاربردی احیای پوشش جنگلی، زیستگاه‌های کره‌جنوبی را به شکوه کهن خود بازگرداند. هنگام آمده شدن برای المپیک ۱۹۸۸ در سئول، ببر کره‌ای نماد این‌بازی‌ها انتخاب شد و از همان هنگام زمزمه‌های معرفی مجدد ببر از روسیه بالا گرفت. در سال ۱۹۹۰ دولت وقت روسیه سه تالاببر سیبری یک‌ساله به کره‌جنوبی اهدا کرد- ولی به دلیل تعداد کم طعمه‌های ببر و آماده نبودن زیستگاه این جانوران به باغ‌وحش سپرده شدند.

تکته بسیاری مهم در بررسی این دو کشور، تفاوت آشکار آنها با ایران است. هم کره‌جنوبی و هم چین از لحاظ فناوری،

دانش بوم‌شناسی و منابع مالی بسیار پیشروتر از ما هستند

ولی با این وجود در هیچ‌کدام از این دو کشور هنگام ورود دو ببر به فرودگاه، تازه کارشناسان به فکر جوش دادن میله‌های

حفاظ محوطه نگهداری ببرها نمی‌افتند. در هیچ کجای دنیا

برای ببر در زیستگاهی چون میانکاله فسیس به ارتفاع دو و نیم

متر آماده نمی‌کنند که حتی یک سنگ هم از آن توانایی برش

دست و پای کوتاه‌تر و پوستی نارنجی‌تر و زینتار داشته و در اوایل

قرن بیستم به افتخار امپراتور ژاپن «هیچی» به‌معنای زیر گونه

«هیکادو» شناخته می‌شد. با استیلا ی مشث پولادین امپراتوری

نظهور ژاپن بر کره، ببر و پلنگ و گرگ و خرس به‌عنوان

جانوران زیانکار به حساب آمدند.

نگاهی بر آغاز مجدد پروژه احیای ببر در ایران

شکست حتمی است

کوشان مهران

اکنون ۱۰ ببر در این زیستگاه وجود دارد که برخی در طبیعت به دنیا آمده و تا حد امکان از دخالت مستقیم بشر به دور بوده‌اند. بااین حال هدف غایی، معرفی مجدد این نمونه‌های خوگرفته به وحش، به چین است.

پژوهش‌های انجام‌شده حاکی از این واقعیت است که زیستگاهی جنگلی – کوهستانی با وسعت یک‌هزار کیلومتر مربع پس از احیای جمعیت طعمه‌های وحشی و معرفی آنها از مناطق دیگر (چون «بو‌فالو آبی»، «گوزن سمبر»، «گوزن سیکا» «گوزن منت جاک» و «گراز» پتانسیل پذیرای یک

جمعیت پویا و سالم ۱۵ تا ۲۰ ببر را خواهد داشت. البته جزیره‌ای شدن زیستگاه‌ها و نابودی جنگل‌های گلگای به دلیل جمعیت میلیاردی کشور چین (به‌ویژه در نواحی روستایی) و اشتیاق زیاد به کشتار غیرقانونی و قاچاق اعضای پرهای یلن ببر را نباید از نظر دور داشت. آخرین گزارش مستند ازدهای زرد (نام کهن چین) شد به همین دلیل منطقه حفاظت می‌شود که یک کشاورز آخرین نمونه ببر هندوچین کشور را تنها برای تغییر ذائقه و خوردن گوشت ببر شکار کرد. هنگام بر گزاری بازی‌های المپیک در یکن، بحث‌هایی در گرفته بود که هم‌زمان با افتتاحیه باشکوه چند ببر وزیده را از آفریقای جنوبی به جنگلی

نگاه سبز

مصرف آب در کارواش‌های ایران هفت برابر استانداردهای جهانی

محسن تیزهوش

■ می‌گویند در قرن حاضر منابع آب شیرین از چاه‌های نفت هم با ارزش‌تر و حیاتی‌تر هستند؛ اگر نگاهی گذرا به وضعیت فعلی کره زمین بیندازیم در خواهیم یافت که چرا و چگونه حفاظت از منابع آب شیرین برای تمامی جوامع بین‌المللی از درجه اهمیت فوق‌العاده بالایی برخوردار است.

همان‌طور که می‌دانید جمعیت کره زمین طی یک ماه گذشته از مرز هت‌میلیارد نفر عبور کرده و این در حالی است که بنابر آمارهای منتشر شده از سوی سازمان ملل متحد جمعیت زمین در طول ۶۰ سال گذشته سه برابر شده است. این در حالی است که ما انسان‌ها در پناهگاهی زیست می‌کنیم که بیش از ۸۰درصد از سطح آن از آب پوشیده شده است؛ اما شوربختانه ۹۷درصد از همین آب‌های موجود شور بوده و در حقیقت برای استفاده بشر غیر قابل شرب هستند.

یکی از عوامل از بین بردن منابع آب سالم واحدهای خدماتی همچون کارواش‌ها هستند؛ کارواش‌ها در یک قرن اخیر یا به عرصه واحدهای خدماتی گناشته‌اند و طی چند دهه اخیر در تمامی مناطق زمین تکثیر شده‌اند. در ایران نیز واحدهای شست‌وشوی ماشین یا همان کارواش‌ها طرفداران بی‌شماری برای خودشان دست و پا کرده‌اند که البته این توجه ویژه به دلایلی همچون عدم وجود فضای مناسب در پارکینگ‌ها یا حیطات منازل همچنین عدم فرصت کافی صاحبان خودرو جهت شست‌وشوی اتومبیل باز می‌گردد. حضور واحدهای خدماتی همچون کارواش‌ها از دو جنبه مثبت و منفی قابل بررسی است؛ نخست آنکه شست‌وشوی ماشین می‌تواند نقش بسیار موثری در سلامت خودرو و زیبایی ریش‌های داشته باشد، زیرا مشاهده روزمره خودروهای کثیف نوعی آلودگی تصویری در شهر ایجاد کرده و از سوی دیگر تمیز کردن بخش‌هایی از ماشین‌ین در کارکرد بهتر آن بخش‌ها می‌تواند موثر واقع شود. با این‌حال در کارواش‌ها خدمات مختلفی ارائه می‌شود که از لحاظ زیست‌محیطی مواردی از قبیل موتورشویی، زبرشویی، جاروبرقی و واکس‌زنی از درجه اهمیت بالاتری برخوردارند.

در اکثر کارواش‌ها صاحبان خودروخواهان روشویی ماشین خویش هستند که در این مورد پساب خروجی دارای مواد معلق و مواد شونده بود و در صورتی که خودرو از قبل با مواد براق‌کننده واکس‌خورده باشد، محتوی فلزات سنگین نیز خواهد بود. آلوده‌ترین بخش پساب تولیدی اغلب کارواش‌ها به‌قسمت موتورشویی بازگشته که شامل شست‌وشوی موتور و قسمت‌های جنبی آن می‌شود. همان‌طور که ذکر شد، پساب تولیدی به دلیل استفاده از گازوئیل در کنار شونده‌های رایج، خروجی بسیار آلوده‌ای برای محیط‌زیست دربرخواهد داشت. متأسفانه در ایران نظارت سازمان حفاظت از محیط‌زیست روی خروجی پساب این واحدهای خدماتی سزاروانه نبوده و به اثرات مخرب پساب کارواش‌ها روی محیط‌زیست آنچنان که باید پرداخته نشده و به همین دلیل بسیاری از کارواش‌های ایرانی به صورت کاملاً پنهانی مشغول آلوده کردن محیط‌زیست انسانی و طبیعی هستند. این در حالی است که در اکثر کشورهای جهان تمامی واحدهای کارواش مجهز به سیستم تصفیه فاضلاب بوده و بنابر قوانین زیست‌محیطی مجبور به استفاده مجدد از پساب هستند و اگرآنها نظارتی به طور مرتب بر خروجی این واحدهای خدماتی نظارت دارند.

شوربختانه این تمام ماجرا نبوده و موضوعی مهم و تاثیرگذار در مورد فعالیت این واحدهای خدماتی وجود دارد که قابل تامل و بررسی است؛ معضلی که کارواش‌ها در پی فعالیت خود برای محیط‌زیست انسانی به وجود می‌آورند در زمینه استفاده از منابع آب شرب شهری و روستایی است به طوری‌که بارها کارشناسان محیط‌زیست به این موضوع انتقاد کرده‌اند. این در حالی است که بیش از ۹۰درصد از اقلیم ایران خشک و نیمه‌خشک بوده و به همین دلیل مدیریت خردمندانه از منابع آب می‌تواند راهگشای بسیاری از چالش‌های پیش روی این سرزمین باشد. با این اوصاف در نیت، بدانید که مدت زمان شست‌وشوی کامل خودرو در ایران به طور متوسط ۴۵ دقیقه است که براساس استانداردهای جهانی باید در ۶/۵ دقیقه کار شست‌وشو به پایان رسیده باشد. به این‌ترتیب مدت زمانی را که کارواش‌های ایرانی برای شست‌وشوی ماشین اختصاص می‌دهند، هفت برابر استانداردهای جهانی این کار بوده و به همین دلیل میزان آب مصرفی در کارواش‌های ایرانی به طور میانگین ۲۴۵ لیتر است که این آمار نیز چهار برابر متوسط میزان مصرف، ۵۹ لیتر در استانداردهای جهانی، است.

بر بنیاد تازه‌ترین تحقیقات به عمل آمده توسط کارشناسان حوزه منابع آب منطقه خاورمیانه و کشور عزیزمان ایران تا سال ۲۰۵۰ میلادی به دلایلی همچون تغییرات اقلیمی با کاهش سرانه منابع آب تجدیدپذیر روبه‌رو خواهند شد. در همین راستا گسترش فرهنگ بازیافت آب می‌تواند راه‌کاری خردمندانه در جهت کاهش چالش‌های پیش روی سرزمینی همچون ایران باشد. این در حالی است که بنابر تحقیقات به عمل آمده در صورت اعمال سیستم‌های مدیریت پساب در کارواش‌ها و استفاده مجدد از پساب‌های تولیدی پس از تصفیه در شست‌وشوی خودروها، بیش از ۵۰درصد در مصرف آب صرفه‌جویی و تا ۹۰درصد نیز از میزان آلودگی ایجاد شده ناشی از پساب‌های این واحدها کاسته خواهد شد.